

1974

Frankl Péter zongoraestje Kecskeméten*

A Filharmónia hangversenysorozatának csütörtöki vendége Frankl Péter Angliában élő magyar zongoraművész volt. Frankl annak a – mostani koncertje is bizonyította – jogosan nemzetközi rangot szerzett muzsikus-generációnak tagja, mely az ötvenes évek közepén tűnt fel itthon és külföldön egyaránt.

Frankl Péter a muzsikusoknak abból a fajtájából való, akik a zenét, annak tartalmi, hangulati váltásait szinte színészi módon, gesztusokkal, mimikával adják elő. Ha a két dolog – virtuóz hangszeres készség egyfelől, megjelenítő képesség, másfelől – bármelyike túltengene, akkor vagy üres csillogássá válna a zenei előadás, vagy túljátszottság jellemezné.

Frankl Pétert tehetsége és felkészültsége szerencsére megóvjaa ezektől a kétes értékű szélsőségektől, s végül is pusztán akusztikus élményként is meggyőzően, jól egyénített karakterekkel szólaltatja meg a muzsikát.

A műsor lehetőséget adott arra, hogy a kitűnő zongoraművész változatos és gazdag élményben részesítse a nem túl nagyszámú, de lelkes és hálás közönséget. A műsorban a meghirdetett szerzők szerepeltek, azonban más műveikkel: Mozart: F-dúr szonáta, K. 332; Schumann: Humoreszk, Op. 20.; Brahms: Három intermezzo, Op. 117. és Beethoven: c-moll szonáta, Op. 111. A programból a Schumann- és Brahms-művek előadását azért kell kiemelnünk, mert mindkettő ritkaság. Az utóbbi a nagyszerű későromantikus mester zongoraműveinek reneszánszát jelzi. A Schumann-ciklus változó hangulatainak gazdagságával, ritmikus karaktereinek markáns megfogalmazásával tűnt ki. Hogy egyes részletek – például a Beethoven-szonáta Arietta-variációinak bizonyos helyei – nem tudtak az előadó szándékának és a zene megkívánta hangszíngazdagságnak megfelelően felhangzani, az sajnos, a hangszeren múlt. (Mikor lesz már egy valóban koncertképes zongora Kecskeméten? Reméljük, az új művelődési központ ezen a téren is kielégíti majd az előadóművészek, a közönség és főként a magasrendű muzsika igényeit!)

A koncert végén ráadásként hallottuk az est talán legemlékezetesebb produkcióját: Mozart Esz-dúr szonátáját. A szünni nem akaró tapsokat még Brahms: g-moll rapszódijával és Bartók: Ürögi kanásztáncával köszönte meg a kiváló vendégművész. Ezúttal mindenképpen azok jártak jól, akik eljöttek a hangversenyre. s azok lettek szegényebbek egy szép zenei élménnyel, akik távol maradtak.

* Petőfi Népe, 1974. 04. 21., 3. o.